

DE KLEINE ZONDAGSSCHOOL- ONDERWIJZERES

door

P. A. SPARENBURG jr.

De kleine Zondagsschoolonderwijzeres

EEN KENSTYEMIAAL

P. A. SPARENBURG Jr.

NIJMEER — G. F. CALLENBACH

HOOFDSTUK I.

Het was half December en geducht koud. De sneeuw was reeds vroegtijdig gevallen, zoodat de straten bij het einde van den herfst reeds met een wit gewaad bedekt waren, dat spoedig door het vriezend weder met een dikke korst overtrokken was.

Wie niet buiten behoeftde te wezen, bleef door de koude en door de gladheid der straten daarom maar wijdelijk binnen. Doch, wie juist in dit weder bijzonder vermaak hadden, waren ongetwijfeld de zes knapen, die in de D-straat der stad H. met elkander aan het glijden waren.

Langs een blinden muur, waar weinig menschen voortdijkwamen, zoodat er geen gevaar voor anderen bestond, hadden zij een flinke glijbaan aangelegd en hun oogen glinsterdes van pret, wanneer zij achter elkander over de baan voertogden.

Vooruit, Jan, riep Kees van Dijk zijns makker toe, die achter hem was en, na een korten aanloop, gleed hij half zittende over de spiegelgladde baan, terwijl Jan en de anderen hem volgden.

Zeër zeker, de jongens vermaakten zich heerlijk met hun spel. Maar, of het vermaak voor allen even groot was, zullen we sterk betwijfelen als we weten, dat een

der jongens, die juist het ijdervogst was om zijn makkers aan te sparen in het glijden, dezen Woensdagmiddag de school had verzuimd, zonder aan zijn ouders te vragen of het goed was dezen middag van school weg te blijven en zijn onderwijzer daarmee in kennis te stellen.

Toen hij om twaalf uur uit school was gekomen en zag, hoe de straten zoo heerlijk glad waren om daaronder te glijden, had hij niet kunnen nalaten onder het naar huis gaan die kunst eens te beproeven. En toen hij, al glijdende, in de D-straat was gekomen, zag hij, hoe andere jongens uit dezelfde buurt, waarin hij woonde, reeds een prachtige glijbaan hadden aangelegd en daarop met elkander het grootste plezier hadden.

In een oogenblik had hij zich toen bij hen gevoegd en zou bijna vergeten hebben, dat moeder hem thuis met het middageten wachtte. Eindelijk was toch zijn verlangen, om een oogenblik met de jongens mede te glijden, bevredigd, althans, toen hij aan terugklok in de nabijheid hoorde staan en bemerkte, dat het intusschen reeds half één was geworden, zeide hij: Nou, jongens, ik ga naar huis eten.

Kom je van middag terug, Kees? vroeg een der knapen.

-Neen, Jan, van middag moet ik weer naar school.

O ja, je gaat op de school van mijnheer Jansen, hè? 's Woensdagmiddags hebben juist geen vrij.

Neen, hernam Kees, maar wel 's Zaterdags den schoolen dag.

Na nog met zijn makkers eenige woorden gewisseld te hebben, liep, of liever gezegd, gleed hij naar huis, zoo hard hij kon, waar hij nog vóór etenstijd aankwam.

De school begon eerst om twee uur, doch reeds vóór halftwee was hij weder op de glijbaan in de D-straat. Zijn makkers, die niet minder dol waren op het glij-

den dan hij, waren er reeds en spoedig gleed hij met hen voort over de baan, die nu metterdaad zoo glad was als een spiegel.

Verstoring werd hij in zijn spel gestoord, toen hij de torenklok hoorde slaan en bemerkte dat het reeds twee uur was. Met schrik zag hij nu in, dat de school reeds begonnen zou zijn, zoodat hij zeer zeker strafwerk zou oploopen wegens zijn te laat komen.

Jongens, 't is al twee uur! riep hij verschrikt uit en staakte het glijden.

De andere knapen hielden eveneens een oogenblik op met glijden en een van hen zeide: Ja, Kees, daarin heb je gelijk, 't sloeg zooveel twee uur.

Wat nu gedaan? vroeg Kees; wanneer ik nog naar school ga om blansenkorn, dan zit er wat voor me op.

Nou, blijf dan hier van middag, stelde Jan voor.

Wel ja, Kees, doe dat, vielen de anderen in. Straks gaan we naar de Singelgracht op heer ijs glijden; we kunnen dus plezier genoeg hebben vanmiddag . . .

Maar wat moet ik dan om vier uur tegen moeder zeggen en morgenochtend tegen den meester? viel Kees zijn makkers besluiteloos in de rede.

Een spottend gelach der «wijze» knapen was het antwoord op de vraag van Kees. »Jou deroor, zeide de oudste der jongens, je zegt natuurlijk niemandaal tegen je moeder en je kan allicht wat verstaanen om den meester antwoord te geven als hij vraagt waar je van middag gebleven bent. Zeg maar dat je hoofdpijn hadt.»

Dat heb ik ook wel eens gedaan,» zeide Jan, die wegens zijn «rijtig» leeren de laagste der klas was.

Nog alhoes stond Kees besluiteloos bij de glijbaan. Aan den eenen kant had hij niet veel zin zijn onderwijzer wat voor te liegen, en zijn moeder in den waan

te laten, als hij na vierën thuis kwam, dat hij naar school was geweest. Doch daartegenover stond, dat, wanneer hij nog op school kwam, hij strafwerk zou opdoopen, en, méér moest hij dat strafwerk dan afmaken? Hij kon dat noggeen anders doen dan thuis, zoodat moeder dat dadelijk zou bemerken en dan zou hij door moeder nog beknood worden bevondien!

Neen, dan was het maar beter — vond hij — den raad van zijn makkers op te volgen, moeder wist er in ieder geval dan niets van en — nou ja, voor dien éénen keer zou hij dan wel een voorwendsel weten te vinden om zijn wegblijven te rechtvaardigen. En daarom zeide hij: Wel ja, 't is nou maar beter, dat ik hier blijf, vooruit, laten we maar weer gaan glijden! —

En zie, daar vloog hij weder over de glijbaan voort, terwijl de anderen hem jellend volgden.

Hoewel het schiem alsof Kees de vroedijene was van allen, voelde hij zich toch niet erg op zijn gemak als hij dacht dat hij zijn moeder straks en morgensochtend zijn onderwijzer zou bedriegen, maar onder het spel werd deze gedachte allengs op den achtergrond gedreven en eindelijk dacht hij er niet meer aan.

Vooruit, jongens! riep hij weer en voort vloog hij over de glijbaan; de anderen volgden hem op den voet; eensklaps liet Kees zich vallen, uit louter plezier, en... de andere knapen botsten tegen hem aan en duikelden over elkander heen, zoodat allen lingsit over de glijbaan kwamen te liggen, sommigen met de beenen in de lucht!

Dat gaf nieuwe pret en... steeds wilder en woester werd er gegleden. En... wat bij dergelijke woeste spelen te verwachten is, gebeurde ook hier: plotseling klonk een pijnlijk gegif. Kees had zich aan het einde der baan opnieuw laten vallen en als een wackhreen rolden

de knapen op elkander en kwamen boven op hem te liggen. Natuurlijk kon hij het gewicht der vijf knapen, die met kracht op zijn beenen waren terechtgekomen, niet langer verreen, en . . . stakte daarom plotseling een pijnlijk kreet.

Verschrikt stonden de jongens op en keken met angstig gelaat naar hun makker, die nu, huiltende van pijn, bleef liggen.

Toe, lees, sta op! zeide Jan en trachtte hem op te richten.

Ik kan niet, zeide de ander op smartelijken toon; mijn been . . . die pijn belette hem verder te spreken. De pret, de dolle pret van zoeven, was uit en de jongens stonden verslagen om hun makker geschaard, die nu van pijn luid schreeide.

HOOFDSTUK II.

Juist tegenover den Blinden muur woonst juffrouw Dammers met haar dochtertje Marie, een meisje van twaalf jaar.

Juffrouw Dammers stond in de stad als een bekend en aanziel bekend, waardoor zij vele klanten had, zoodat zij het steeds zeer druk had met allerlei naalwerk, waardoor zij in het onderhoud van zich zelve en haar dochtertje voldoende kon voorzien.

48 liever — zij wist dat God haar die bekwaamheid had gegeven, zoodat zij — na den dood van haar

men — zichzelve in staat zag gesteld voor haar onderhoud zorg te dragen.

Hoe dankbaar was zij, dat God ook na den dood van haar man zorgde, dat zij en haar dochtertje voor gebrek bewaard bleven. Zij diende den Heere in ware oprechtheid des harten en onderwees daarom ook haar dochtertje in de vrees des Heeren.

Zij was -- en dat berecht — van meening, dat het onderwijs van haar dochtertje gegrond moest zijn op Gods heilig Woord. En toen zij vernam, dat in een ander gedeelte der stad een school met des Rijks bevestiging was opgericht, had zij haar dochtertje van de school genomen, waarop deze reeds eenige jaren gegaan had, was verhuisd naar de wijk, waar de nieuwe school stond en had Marie daarop gedaan.

Daze, die het eerst wel jammer vond, de oude school te moeten verlaten, waar zij zoveel vriendinnetjes bezat, had zich op de nieuwe reeds spoedig op haar gemak gevoeld en behoorde weldra tot de eersten der klasse.

Bovenal blinkt zij uit in de Bijbelsche geschiedenis, dank zij het onderricht van haar moeder en van de Zondagschool.

Hoewel zij op de nieuwe school nu iederen dag van God en Jezus Christus hoorde spreken, was zij toch gaarne op de Zondagschool gebleven en getrooste zich des Zondags ruim een uur loopen, om ook daar te hooren spreken van den Heere, den grooten Schepper des hemels en der aarde.

Dezen Woensdagmiddag zaten moeder en dochter bij elkander bij de heerlijk brandende kachel in het nette vertrek. Juffrouw Dammers was bezig met het maken van een nieuwe japon en Marie hielp haar daarbij, zoveel zij kon.

Het raam, bedekt met donkerroode overgordijnen, die de koude zooveel mogelijk tegen hielden, gaf uitzicht op den blinden muur, juist op de gemaakte lijstaan. Meermalen had juffrouw Dammers naar de jongens gekeken en hoofdschuddend had zij reeds gezegd: «Die jongens » er zijn zoo wild — ze zullen nog een ongeluk krijgen.»

's Duerde niet lang, of haar voorspelling kwam uit: plotseling hoorde zij een kreet en zag de knapen stil staan.

«Ja, moe! zeide Marie, een der jongens heeft zich mischieten bezeerd, want hij blijft op den grond liggen.

Ik dacht het wel, zeide haar moeder, dat het zooer zou komen.

Zij stond op en schoof de overgordijnen een weinig op zijde; ook zij zag nu den jongen liggen, die niet scheen te kunnen opstaan.

«Ja, moe! zeide Marie, die naast haar was komen staan, mischieten heeft hij wel zijn been gebroken.

«We willen hopen van niet, gaf haar moeder ten antwoord; zo was toch niet erg gerust, vooral niet, toen zij de andere knapen angstig naar hun makker zagen kijken.

Zij sakte tegen de ruiten, zoodat de jongens optreken, en wenkte een van hen bij haar te komen. Daar voldeed daaraan en toen hij bij het raam was gekomen, vroeg juffrouw Dammers: Wat is er gebeurd?»

Kees is op de glijbaan gevallen, juffrouw, en heeft zijn been bezeerd; doch wij konden het niet helpen; hij liet ons allen boven op zich vallen.»

Jelui zijn altijd ook zoo wild! klonk het afkeurend uit den mond van juffrouw Dammers. De knaap wist daartegen niets in te brengen en zweeg stil.

Vraag dan aan Kees even hier binnen te komen, dan zal ik naar zijn been kijken.

Jawel, juffrouw! gaf hij ten antwoord, blijde

dat iemand hulp wilde bieden en liep terug naar zijn makkers, wien hij het verzoek van juffrouw Dammers mededeelde.

«Kees, kun je opstaan?» vroeg hij dezen daarna.

Kees schudde echter het hoofd en zeide snikkende:

«Neen — mijn been — doet zoo — zeer.»

Voor de tweede maal ging de knaap naar juffrouw Dammers en zeide: «Juffrouw, Kees zegt, dat hij niet kan opstaan!»

Enige oogenblikken later trad Marie's moeder zelf naar buiten, met een omslagdoek om het hoofd. Voorzichtig liep zij over de gladder straat naar de jongens en vroeg toen op vriendelijken toon aan Kees: «Kun je niet opstaan, vent?»

Dere knikte van neen, waarna juffrouw Dammers tegen de knapen zeide: «Jongens, nemen jehi hem dan voorzichtig op en draagt hem in mijn huis.»

Welken was het vriendelijk bevel opgevolgd en beheidzaam droegen de knapen hun makker het huis van juffrouw Dammers binnen, waar Kees voorzichtig op de canapé werd gelegd. Uit sommige huizen waren reeds eenige nieuwsgierigen gekomen om te zien naar de ongewone drukte in de anders zoo stille straat. Doch juffrouw Dammers had de deur dicht gedaan, en nog eerst aan de jongens gevraagd te hebben waar de ouders van hun makker woonden.

Op haar verzoek was een der jongens naar de moeder van Kees geloopt, om haar met het gebeurde in kennis te stellen, terwijl de anderen een dokter gingen halen.

Intuschen lag Kees van pijn snikkende op de canapé. Met medelijdende blikken keek Marie den haar onbekenden jongen aan.

«Waar heb je pijn, Kees?» vroeg haar moeder.

Kees wees op de plek van zijn rechterbeen, waar hij

veel pijn had. Voorzichtig werd zijn broek opgestroopt en zijn schoen en kous uitgetrokken, waarna een groote blauwe plek zichtbaar werd.

Marie vooral had medelijden met Kees, toen zij die blauwe plek zag; spoedig ging ze op moeders verzoek naar de keuken water halen, terwijl juffrouw Dammers een witte doek opzocht voor een koud-watervverband.

Weldra was dit verband om de pijnlijke plek gedaan, waarna juffrouw Dammers zeide: »Nu, Kees, blij nu maar stil liggen; straks komt je moeder en kan je misschien met haar naar huis loopen.»

Kees durfde geen antwoord te geven, want met schrik zag hij het oogenblik tegemoet, waarop zijn moeder zou binnenkomen en zij zou zien, dat hij niet naar school was geweest.

»Duurde niet lang of er werd gescheld en Marie deed open. Zij zag een vrouw voor zich staan, die haar vroeg: »Is Kees hier, jongefrouw?»

»Jawel, juffrouw. Komt u maar binnen. U is zeker de moeder van Kees?»

»Ja,» antwoordde vrouw Van Dijk en ging toen met Marie naar binnen, waar zij haar zontje op de cistepé zag liggen.

Vrouw Van Dijk groette eerst juffrouw Dammers, die tot Kees zeide: »Kijk, Kees, daar heb je je moeder.»

Niet zoodra had deze zich omgedraaid en zijn moeder bemerkte, of hij begon weder luid te snikken, nu van berouw, omdat hij dien middag buiten moeders weten van school was weggebleven.

»Ben je gevallen, Kees?» vroeg vrouw Van Dijk, terwijl ze zich naar hem toe begaf.

»Ja, moeder, we waren aan het glijden en de andere jongens vielen boven op me.»

»Hoe laat was dat dan?»

„Zoozat — half — drie — moeder,“ klonk het aanzekend uit den mond van Kees.

„Ben je dan niet naar school geweest?“ vroeg vrouw Van Dijk verwonderd.

Kees schudde van neen, terwijl een heoge kleur zijn gelaat bedekte en niet alleen zijn moeder, maar ook anderen zijn wegblijven moesten aanhooren.

Vrouw Van Dijk wilde haar zoontje ernstig berispen, doch juist op dit oogenblik werd er weder gebeld, terwijl Marie uitriep: „Moe, daar is de dokter.“

„Laat mijnheer maar binnenkomen, Marie,“ gaf juffrouw Dammers haar dichtertje ten antwoord. Een oogenblik later trad de geneesheer binnen en, na hem een stool gegeven te hebben, vertelde juffrouw Dammers wat er met Kees gebeurd was.

De dokter onderzocht het zware been van Kees, hetwelk dezen niet weinig zeer deed. „Het been is gelukkig niet gebroken, alhoen inwendig geknust. 't Zal een dag of acht duren, voordat het geheel genezen is. 't Beste is, dat hij stil blijft liggen, met het been rechtuit. Is hij een zoontje van u?“

„Neen, dokter,“ gaf Marie's moeder ten antwoord. „hier staat de moeder van hem.“

„O,“ zeide de geneesheer. „Woont u ver hier vandaan?“

„Neen, dokter, in de B-straat, hier vlakbij,“ antwoordde vrouw Van Dijk.

„Nu, als u langzaam met hem loopt, dan kunt u hem straks wel medemen.“

Na het vertrek van den dokter vertelde Kees bevoorrecht en onder tranen hoe het kwam, dat hij niet naar school was geweest, waarna juffrouw Dammers zeide: „Nu zien we hieruit weder, dat God alles ziet en hoort. Hij heeft je willen straffen voor het kwaad, dat je bedreven hebt. Geloof je dat ook niet?“

Kees gaf geen antwoord, want hij had bijna noch meer God hooren spreken. Ook vrouw Van Dijk zeide niets, zij kende God niet.

Juffrouw Dammers begreep nu met een gezin te doen te hebben, dat verre, zeer verre van God stond en aan zich in stilte voor, te trachten te gelegener tijd in dit van God vervreemde gezin het zaad des Evangelies te streuen. Indien de Heere haar pogingen zou doen gelukken, dan zou Hij zelf wel — op Zijn tijd — den wijsdom en vruchten geven.

Een half uurtje later verliet Kees het huis van juffrouw Dammers. Zijn moeder hield hem aan zijn rechterhand vast en Marie aan zijn linker. Aldus was hij in staat eerst de kamer wat rond te loopen en sindelijk naar huis.

Ik mag zeker deze week wel eens komen kijken, vrouw Van Dijk? vroeg juffrouw Dammers haar.

Zeer zeker, juffrouw, u is van harte welkom.

Niet lang daarna was Kees thuis. Marie, die mode was gegaan, had beloofd den volgenden middag uit school even te komen kijken en was weldra weder bij haar moeder terug.

HOOFDSTUK III.

Marie had woord gehouden, reeds om halfvijf was zij in de B-straat en ze spoedig naast Kees, die verlangend was geweest naar het oogenblik, waarop het vriendelijk dochtertje van die juffrouw, bij wie hij gisteren was ingedragen, hem zou komen bezoeken.

Naar school gaan kon hij niet, omdat zijn been nog

veel pijn deed. Nu was hij wel verplicht thuis te blijven en te zitten op een stoel, met zijn zoons heen languit op een tweede.

Zijn vader, die hem natuurlijk berispt had over zijn schoolverzuim — Kees had intusschen zijn vader bevoorweld beloofd dat niet weer te doen — had naar zijn onderwijzer een briefje geschreven en daarin mededeeld waarom hij de eerste dagen niet op school zou kunnen komen.

Kees vond dat gedwongen thuisblijven lang niet plezierig; hij beschouwde zijn ongeval nu ook als een straf voor het kwaad, dat hij gisterenmiddag bedreven had. Maar ook, hij was zeer verlangend meer te weten van God, Die hem daarvoor had gestraft.

Den geschiedten dag had hij aan God gedacht, Wiens Naam hij wel meermalen had gehoord, doch van Wien hij verder niets wist. Die juffrouw van gisteren scheen meer van Hem te weten. Daarom besloot Kees het haar te vragen, of... misschien wist haar dochtertje ook wel wat van God te vertellen.

Tegen halfvijf werd er aan de voordeur geklopt. Vrouw Van Dijk deed open en zag Marie voor zich staan. «Komt u maar binnen, jonge-juffrouw,» zeide zij.

Marie gaf aan die uitnodiging gevolg en, nu eerst vrouw Van Dijk gegroet te hebben, stapte zij naar Kees toe, gaf hem de hand en vroeg: «Wel, Kees, hoe gaat het met je?»

«Ik heb niet zoo'n pijn als gisterenmiddag, jonge-juffrouw,» zeide hij.

«Zeg maar gerust Marie, hoor,» zeide Marie lachende, «dat vind ik veel aardiger.»

«Doet je geen nog zeer?» vroeg ze, toen ze naast hem zat.

«Ja, juff... Marie,» zeide Kees, even kleurende,

«maar toch niet zoo erg als gisteren. 't Is toch mijn eigen schuld, dat ik mijn been bezeerd heb. Als ik niet van school was weggebleven, dan zou ik mijn been ook niet gekneusd hebben.»

«Dat kan wel zijn. Hoe zou het lang niet goed vinden, wanneer ik iets deed, dat zij niet weten mocht. En in den Bijbel staat, dat we altijd gehoorzaam moeten wezen aan onze ouders en aan de onderwijzers op school.»

Bensklaps zag Kees dat hij nu te weten kon komen, wat hij den ganschen dag in zichzelfden bepeinsd had. En daarom vroeg hij plotseling: «Marie, wat is een Bijbel?»

Evan keek deze vreemd op naar zijn moeder, die tegenover beiden zat. Vrouwe Van Dijk kon niet nalaten verlegen voor zich te kijken, doch Marie deed alsof zij niets bemerkte en zeide daarom:

«Een Bijbel is een Boek, waarin staat opgeteekend, dat God den hemel en de aarde gemaakt heeft, en . . .»

«Weet jij wat van God te vertellen?» onderbrak Kees haar belangstellend, toen hij wederom dien Naam hoorde uitspreken.

«God is de Schepper van hemel en aarde,» gaf Marie ten antwoord, behagen scheppende in zijns belangstellende vragen. «God heeft alles, wat wij zien, uit niet te voorschijn gebracht. Ook de menschen. Adam en Eva waren de eerste menschen en woonden in het Paradijs.»

«Waarom zij er nog?» vroeg Kees onnozel.

«Wel neen! Zij zijn reeds duizenden jaren dood. Doch ze hebben niet lang in het Paradijs gewoond.»

«Hoe komt dat?»

«Wel, ze zijn ongehoorzaam geweest jegens God en voen moesten ze het Paradijs uit en gingen ergens anders wonen.»

En nu vertelde Marie hem de schoone verhalen van

Gods almacht, Zijn liefde en trouw, aan zondige menschen bewezen.

Geen onderwijzer der school kon belangrijker dan Marie op dit oogenblik. Inderdaad was zij een kleine onderwijzeres, die het gehoorde en het geleerde van moeder en van de Zondagschool nu op haar beurt mededeelde aan een knaap, die vroeger dergelijk onderwijs nooit genoten had.

Doordat Adam en Eva tegen God gezondigd hadden, begon Marie opnieuw, zijn nu alle menschen, omdat zij van hen afstammen, zondaren geworden. En nu zouden wij nooit in den hemel kunnen komen bij God, indien de Heere Jezus niet op aarde gekomen was om zondaren zalig te maken.

Wie is de Heere Jezus? vroeg Kees opnieuw.

De Heere Jezus is de Zoon van God. Hij kwam als een arm kindje op aarde en werd geboren in den stal te Bethlehém. Toen Hij ouder en groter was geworden, ging Hij het land door, steeds goed doende. Hij geneasde vele zieken; Hij gaf den blinden het licht in hunne oogen weder; Hij wekte dooden op, zodat ze weder levend werden en Hij gaf aan kreupelen menschen weder gezonde beenen.

Zou dan de Heere Jezus mijne been ook weer beter kunnen maken? vroeg Kees plotseling.

Zeker, antwoordde Marie. Indien we het Hem vragen, dan wil Hij onze gebeden meestal verhooren.

Dan zou ik het Hem wel willen vragen, als ik maar wist, waar de Heere Jezus woont.

Na, de Heere Jezus woont nu ook in den hemel bij God. Ik zal het je verder vertellen. In plaats dat de Heere Jezus voor al Zijn goedken vriendelijk behandeld werd, hebben de Joden Hem aan het kruis genageld en ter dood gebracht, waarna de Heere Jezus is

begraven geworden. Maar op den darden dag — op Paschmorgen — is Hij opgestaan van de dooden en daardoor heeft de Heere Jezus bewezen, dat Hij werkelijke Gods Zoon was. Toen de Heere Jezus leed en stierf, toen leed en stierf Hij in de plaats der menschen voor hunne zonden; wanneer wij dus gelooven dat de Heere Jezus voor ons is gestorven en wij in Hem gelooven, dan zullen we eenmaal bij God mogen zijn in Zijn heerlijksten hemel. Kortgen tijd later is de Heere Jezus opgevaren van den Olifberg naar den hemel en zit nu aan Gods rechterhand.

Belangstellend had Kees gehoord naar die heerlijke vertelling van zins kleine onderwijzeres. Zoo'n mooie geschiedenis had hij nog nooit gehoord. Veel was hem nog niet erg duidelijk, doch hij hoopte er later nog wel meer van te hooren.

Over tien dagen is het wederom Kerstfeest,» vervolgde Marie, «dan denken we wederom aan dien nacht, waarin de Heere Jezus geboren werd. Wil ik je dat ook vertellen?»

Wat graag,» antwoordde Kees en nu vertelde Marie hem op haar eenvoudige wijze de geschiedenis van Jezus' geboorte.

Wat zal dat prachtig geweest zins, ik bedoel dat gezang der Engelen,» zeide Kees.

Ja, dat geloof ik ook wel. Maar in den hemel zal het nog veel mooier klinken; dan zingen daar duizenden en tienduizenden.

Hoe weet je dat, Marie?»

Wel, dat staat ook in den Bijbel, en al wat daarin staat, is waar, want de Bijbel is Gods Woord. Wil ik je eens een lied voorzingen, dat we met Kerstfeest op de Zondagschool zullen zingen?»

Jawel,» antwoordde Kees, «want ik houd veel van

zingen. Maar . . . ga je 's Zondags ook al op school ?

— Ja, — gaf Marie lachende ten antwoord. Maar een Zondagschool is geheel anders dan een gewone school. Op een Zondagschool behoeft je niet te rekenen of te schrijven of andere vakken te verrichten, maar daar wordt alleen verteld uit den Bijbel en gezongen. En als het Kerstfeest is, dan komen de kinderen der Zondagschool met hunne ouders in een zaal bij elkander en wordt de geboorte van den Heere Jezus feestelijk herdacht. En bij het eindigen van het feest krijgen we mooie boekjes met plaatjes. Ik bewaar ze allemaal, want ze zijn zoo mooi om te lezen ; ik heb er wel vijf en twintig. Houd jij ook van lezen ?

— Nou, of ik, — antwoordde Kees.

— Dan zal ik morgen vóór schooldtijd een paar boekjes spreken, die je dan morgenochtend lezen kunt.

— He ja, wat graag, — zeide Kees opgeruimd.

Niet alleen dat Kees aandachtig had gehuisterd naar hetgeen Marie had medegedeeld, doch zijn moeder niet minder. Als een ontfout had haar alles, wat zij gehoord had, in de ooren geklonken. Lang — zeer lang was het geleden, dat zij een voet in de kerk had gezet, want na haar huwelijk was daarvan nooit iets gekomen. Van zelf was zij meer en meer vervreemd geworden van God en Zijn dienst en als een gevolg daarvan had zij Kees ook niet onderwezen of doen onderwijzen uit Gods Woord.

Hoe heerlijk wist Marie alles te vertellen van God en Zijn liefde in Jezus Christus. Onwillekeurig werd zij ernstig gesierd, toen zij over het gehoorde nadacht.

Voordat Marie wegging, zong zij nog een lied, dat op het Kerstfeest gezongen zou worden. Met aandacht luisterde Kees, en zijn moeder eveneens, naar de heerlijke woorden :

Reeds in lang vervlogen tijden
 Ward de zaligheid verbaid,
 Die de Heer' Zijn volk zou schenken
 In de volheid van den tijd.
 Stemende op Gods beloften,
 Dat, naar 't eeuwig Raadsbesluit,
 Hij Zijn eigen Zoon zou zenden,
 Zag men naar verlossing uit.

O, hoe welken was de tijding
 In den zaalgen Kerstmisnacht,
 Dat de Heiland was geboren,
 Die den zondaar redding bracht.
 Engelen in dichte reën
 Juichen blijde tot Gods eer,
 En de herders, die het hoorden,
 Knielden in aanbidding neer.

Wijzen uit het verre Oosten
 Hadden Zijne ster gezien,
 En zij kwamen Israels Koning
 Hunne kostbare gaven bién.
 Zee verrees zich aard en hemel
 Tot één heerlijk lofsakkoord,
 Om de grootheid te bezingen
 Van het vleesch geworden Woord.*

Leer ook ons Uw Naam te prijzen,
 Dierbre Heiland! groot als goed.
 Neig ons hart tot Uwe vrees,
 Reinig, heilig ons gemoed.
 Opdat ons geheele leven
 Wordt in Uw dienst besteed,
 En wij immer mogen denken
 Wat Gij voor ons, zondaars, deelt.

HOOFDSTUK IV.

«Moeder,» vroeg Kees den volgenden dag, als ik weer beter ben, mag ik dan ook naar de Zondagschool gaan?

«Waarom vraag je dat?» vroeg zijn moeder, om hem uit te hooren.

Wel moeder, ik zou graag wat meer willen weten van God en den Heere Jezus, van Wien Marie ons gisteren verteld heeft.

Na, ik heb er niets op tegen, gaf vrouw Van Dijk ten antwoord. Den vorigen avond had zij haar man verteld, hoe het dochtertje van juffrouw Dammers door haar gesprek met Kees haar geseten had wakker geschud en hoe ernstig haar dat alles had gesemd.

In 't eerst had Van Dijk daarop niet veel geantwoord, doch eindelijk vond hij het goed dat Kees naar de Zondagschool ging, tenminste, als hij wilde.

Een vraag brandde vrouw Van Dijk nog op de lippen. Zou niet alleen Kees, maar ook zij beiden niet kunnen hooren spreken over God en Zijn Woord? Doch zij wist, dat haar man nooit van het kerkgaan gehouden had. Daarom durfde zij hem die vraag nog niet doen, doch hoopte, dat wanneer Kees eenmaal de Zondagschool bezocht, hij misschien daardoor opgewekt zou worden met haar te gaan naar Gods Huus.

Niemand blijder dan Kees, toen zijn moeder mededeelde, dat hij naar de Zondagschool mocht. Met ongeduld wachtte hij het oogenblik af, waarop Marie weder bij hem zou komen, nu om hem tevens de Zondagschoolboekjes te brengen; dan zou hij haar mededeelen, dat hij over eenige weken ook naar de Zon-

dagschool mocht en haar vragen om haar onderwijzer hiernede in kennis te stellen.

Eindelijk, 's middags tegen één uur, men had juist gegeten, werd er aan de deur geklopt en, nadat vrouw Van Dijk had opengedaan, trad Marie weder binnen, met een pakje onder den arm. Op uitnoodiging van vrouw Van Dijk zette zij zich naast Kees neder.

«Doet je geen nog zeer, Kees?»

«Neen, Marie, niet zoo erg als vergisteren. Ik hoop, dat ik na de vakantie weder naar school kan gaan. Wil ik je eens wat vertellen?»

«Jawel.

«Nou, ik mag van vader en moeder ook naar de Zondagschool.»

«He, dat is aardig,» zeide Marie vroolijk.

«Zou je willen vragen, wanneer ik komen mag?»

«Zeker wel, misschien kan je met Nieuwjaar wel komen. Ik zal het Zondag vragen. Ik heb wat boekjes opgezocht,» vervolgde zij, het pakje nu van onder haar mantel te voorschijn halende, «dan kan je die lezen. En als je op de Zondagschool goed leert, dan krijg je later zelf ook zulke boekjes,» vroegde zij er moederlijk aan toe.

Met blijdschap ruim Kees de boekjes aan en keek belangstellend naar de fraaie plaatjes.

Lachende hadden Van Dijk en zijn vrouw ^{afgekeken} naar het bedrijvige van Marie's omgang met Kees. Van Dijk althans vond bij zich zelf, dat Marie bepaald voor onderwijzeres was in de wieg gelegd.

«Nu Kees, ik moet nu weg naar school,» zeide Marie na eenige oogenblikken. «O, ja, juffrouw, moeder laat vragen, of zij u morgenavond bezoeken mag?»

«Zeker wel, jongejuffrouw.»

Ook Van Dijk knikte toestemmend, dat haar moeder welkom zou zijn. Na allen gegroet te hebben, stapte

Marie de kamer uit en was weldra op weg naar school.

«Wat een aardig meisje is Marie toch, hè vader?» zeide Kees.

«Dat is ze,» antwoordde deze. «Ze weet zich zoo duidelijk aantrekkelijk te maken.»

Den volgenden avond bracht juffrouw Dammers met Marie het beloofde bezoek. Ze bracht voor Kees eenige versnaperingen mede, die hij kleinrende aannam. Nadat zij eerst naar zijn been had gevraagd, leidde zij langzamerhand het gesprek alleen met zijn ouders, terwijl Marie met Kees over de Zondagschoolboekjes sprak. Ruim een uur was verloopen, toen juffrouw Dammers met Marie afscheid nam en haar woning opzocht. En terwijl Kees zich met Marie's boekjes onledig hield, dachten zijn ouders nog geruimen tijd na over heigenen haar moeder met hem gesproken had over de dingen van het koninkrijk Gods.

Met ongeduld zag Kees naar den Zondag uit, dan zou Marie hem misschien komen mededeelen, of hij de volgende week op de Zondagschool mocht komen.

Eindelijk was de Zondag uitgebroken en . . . 's middags kwam Marie met haar moeder hem weder een bezoek brengen. Duidelijk vertelde zij hem dat hij den volgenden Zondag komen mocht en vroedijk vroegde zij er aan toe: «Mijnheer heeft gezegd, omdat je een nieuwe leerling bent en nog nooit op een Kerscheesviering geweest bent, dat je morgenavond op het feest mag komen en je vader en moeder ook!»

Hoog verheugd was Kees over dit alles! Reeds morgenavond zou hij dan hooren spreken over God en den Heere Jezus. Wiens geboortedag dan gevierd werd.

Zijn ouders beloofden met hem te zullen medegaan. Ja, wat meer zegt, op vriendelijk verzoek van Marie's moeder zouden zij morgen — den eersten Kerstdag —

samen naar de kerk gaan, waarin zij in zoveel jaren niet geweest waren.

Vreemdliik beïndeden de klokken van den stadstoren den volgenden morgen, als wilden zij het Kerstfeest insliden. Met blijdschap op het geluid stapte Kees, wiens been geheel genezen was, tussehen zijn ouders in, op wier geluid een ernstige trek merkbaar was, voort over de straat.

Welken was het vriendelijk kerkgebouw bereikt, dat reeds met een groote schare gevuld was en zaten allen na eenige oogenblikken aandachtig te luisteren, toen de predikant sprak over de liefde Gods, betoond in de zending van Zijn eeniggeboren Zoon.

En dienzelfden avond keek Kees als het ware zijn oogen uit, toen hij met zijn ouders zich in de zaal bevond, waar de feestviering plaats had. Hoe heerlijk klonk het gezang der kinderen; hoe vriendelijk spraken de heeren der Zondagschool! Niet alleen Kees, maar ook zijn ouders werden door dit alles zeer getroffen, zoodat het te verwachten was, dat hun kerkbezoek van hedenmorgen en het bijwonen van dit feest op Gods tijd heerlijke vruchten zou afwerpen.

Na het feest kwam Marie met een der heeren der Zondagschool naar Kees toe. Na hem aangewezen te hebben, bleef zij achter haar onderwijzer staan, die nu tot Kees zeide: — Wel, Kees van Dijk, ik hoor, dat je de volgende week op de Zondagschool komt.

Ja, mijnheer, antwoordde hij, terwijl hij opstond.

Nu, ik heb gedacht, dat ik je nu maar vast een klein naderken aan dit Kerstfeest moest geven. Hier heb je een mooi boekje en ik hoop je den volgenden Zondag op de Zondagschool te zien.

Met een kleur van blijdschap nam Kees zijn geschenk aan, na eerst den onderwijzer Bedanks te hebben. Met

glinsterende ogen liet hij zijn schat aan zijn ouders zien, die naast hem zaten en die zeer getroffen waren door de vriendelijkheid van Kees' nieuwen onderwijzer.

Kees is nu reeds een jaar op de Zondagschool. Getrouw leert hij zijn tekst of versje; aandachtig zit hij te luisteren naar de verhalen, die er verteld worden; en als hij thuiskomt, dan deelt hij zijn ouders mede, wat de onderwijzer gesproken heeft, zoodat de Zondagscholen ook opnieuw behandeld wordt.

De ijckorst van onverschilligheid jegens God en Zijn Woord is eindelijk bij de ouders van Kees gesmolten en de onverschilligheid zelve heeft plaats gemaakt voor een innige belangstelling in 's Heeren dienst. Door middel van de eenvoudige woorden van Marie, de kleine Zondagschoolonderwijzeres, had God hen het zondige van hun vroeger leven willen doen intzien en te samen hebben zij toen Gods aangezicht gezocht, gedreven door Zijn liefde, jegens hen bewezen, en zich bindend vorgenommen om voortaan Hem te dienen, in ware oprechtheid des harten.

Meermalen komt juffrouw Dammers, die zich niet minder verblijdt over Gods welwilligheden, aan dit huisgezin bewezen, terwijl haar dochttertje in Zijn hand daartoe het middel mocht zijn, een bezoek brengen met Marie aan Kees en zijn ouders. En wanneer zij met hun drieën dan met elkander in gesprek zijn, oersijl Marie en Kees het steeds over de Zondagschool hebben, danken zij gedurig aan Gods liefde, betoond in de zending van Jezus Christus, Zijn eeniggeboren Zoon, maar niet minder aan Zijn ontfermende liefde, aan hen betoond, door ook hen te trekken uit de diepe duisternis, waarin zij verkeerden, tot Zijn wonderbaar Licht.